

אבתים בכתיבה משפט
דודים יהודיים ודודים ערביים

כי יש לי דודים יהודיים ודודים ערביים ומי שנהרג — נהרג מישהו מבני משפחתי ומבני העמים שלי.
את אריה פגשתי בחנות שברחוב המלכים. שאלתי אותו אם הוא מכיר את דודי, אליהו מזרחי. הוא הסתכל בי טוב־טוב, ואמר שכן. פגש אותו לפני כמה ימים.
אותו רגע הרגשתי געגועים חזקים ורצון עז לראות את הדוד אליהו שאיני מכירה. עכשיו אני יודעת שהוא נפטר, עוד ב־1948, אבל אז לא ידעתי.

ביקשתי מאריה שיקח אותי לדוד אליהו. אריה הסכים. במקום זאת — לקח אותי אליו הביתה. לילה שלם ישבנו ודיברנו. לא היתה לי נשאתי אצלו לישון.
אשתו היתה אז עם שתי הילדות מחוץ לבית.

כדיאה כמו אפירה. למחרת, לקח אותי אריה לאליהו, כביכול, לאמיתו של דבר, לקח אותי לבית בשכונת הבוכרים, שם גרה שולה, ארוסתו של אחיו.

שם נשאתי עשרה ימים. לאט לאט הבנתי שהוא משקר אותי. היה מספר לי כל מיני סיפורים מצחיקים על הדוד אליהו. פעם שאיחר לפגישה איתו, פעם שלא רצה לבוא.

כל פעם שביקשתי ללכת היה אריה מציין שאמר לשולה לא לתת לי לגשת הביתה. גם כשהלכתי לכל מיני קניות, היתה נועלת אותי בחדר.

לא רציתי לצעוק או לבקש עזרת ה' שכנים. זה היה בדיוק אחרי המלחמה ולא ידעתי מה היהודים יכולים לעשות לערבייה — אפילו שאמי היתה יהודיה.

מאותה סיבה גם לא יכלה משפחתי לי מצוא אותי, בימים הראשונים ההם. הייתי למעשה, כלואה כמו בבית־הסוהר. גם אריה אמר לי פעם שאני אסירה שלו.

צעקה מן המרפסת. התחלתי לי להתגעגע נורא למשפחה. אצל שולה לא נתנו לי לעשות שום דבר. אפילו לא לעזור להם. אחרי עשרה ימים יצאה שולה לקנות משהו — ושכחה לנעול את הדלת. ברחתי.

כך חזרתי למשפחה. סיפורי לורדי בדיוק בה שקרה לי ולמה הלכתי עם אריה. הם לא אמרו שום דבר. כנראה שפחדו שיהיו פירסומים. מכל מקום, זה שירו עלי זה לא נכון.

כשהייתי עם המשפחה שלושה עשר יום, בא אריה ואמר שדודי אליהו מחכה. שמחתי כל־כך ששכחתי אפילו שכלאו אותי. הלכתי איתו.

הוא לקח אותי אליו הביתה. דליה, אשתו, היתה שם. הוא הכריח אותה לעשות לנו אוכל. אחר־כך שמעתי שהם רבים, בעברית.

נמצא במסע בחו"ל, שיאריך חודשיים; **יוסף מימון**, סגן ראש־העיר מטעם המפד"ל, משרת עתה במילואים; **מאיר בן־יאר**, חבר מועצת העיר מטעם מפא"י, המחזיק בתיק החינוך, עזב לאחרונה את העיר ומתגורר בחולון; **דויד הרפז**, ראש סיעת מפא"י בי עיריה, יוצא בקרוב לרומניה; **נחוב בן־זאבי**, המפ"מניק יוצא לשבדיה.
ואם גם נאחי ייצא, מי יסאר לנהל את באר־שבע?

רדיו

האיש

שגיבתן

את כולם

בנימין אליאב, ממלא מקום יו"ר רשות השידור, הוא עיתונאי ותיק בן 58, שעבר את כל הדרג מעיתונאי המפלגה הרביזיוני ניסיתית שלפני המדינה (הירדן, המשקיף) עד לתפקיד של יועץ מדיני לשר־החוץ (אחר ששימש מזכיר ראשון של שגרירות ישראל בבואינוס־אייירס; קונסול כללי בניו־יורק ו־עורך צהרון־הנפל של מפא"י בשנות ה־חמישים, הדור).

השבוע הוכיח כי טרם שכח את מישנתו העיתונאית. הוא יצא בכתבה מפורטת ו־מוחצת נגד מנכ"ל קול ישראל, חנוך גבתון. היה זה מאמר תוקפני שהשתרע על חצי עמוד ושכספו הזכיר אליאב, כבודר אנב, שהחליט לשוב למקצועו הראשון, ה־עיתונאות.

להכנים אוויר. לדעתו של אליאב אין זאת טרגדיה ואין זה עוול שגבתון צריך ללכת. גבתון בן ה־50 הוא „אדם שאין לו שאריות, שאין לו שיעור־קומה רוחני, מוסרי או אינטלקטואלי, שכל כוחותיו אך ורק ברוניות מקצועיות... שנחל כשלון חרוץ... ביחסי גומלין עם אנשים... שאפתן שהחל לזהות את התפקיד עם עצמו“.

וכאשר ילך גבתון יבריא, בלשונו ה־ציורית של אליאב, קול ישראל ייפתחו בו החלונות ויכנס בו אויר צח.

להיות שגריר. אליאב לא הסתפק ב־תיאורים ציוריים. הוא גם גילה כי גבתון תרם מילה חדשה ללשון העברית: לגבתון, שפירושה להוליך שולל עובד קול ישראל המצפה לטובות.

גבתון אפילו הצליח לגבתן את אליאב עצמו. אחר שזה ניסה לסדר לו כל מיני גיובים בשירות־החוץ והביא לו, לבסוף, את ההצעה להיות קונסול כללי בלוס־אנג'לס, טרב גבתון לקבל את ההצעה.
הוא רק היה מוכן להיות שגריר (בפרו הדרום־אמריקאית) וכשאליאב סידר לו את הגיוב הזה גבתון גיבתן אותו שוב. עכשיו הוא לא רוצה להיות אפילו שגריר. הוא רק רוצה להיות מנכ"ל קול ישראל.

משפט

בכל מכל, כל

השבוע הופיעה אבתים אל־חטיב בפני שופטי בית־המשפט העליון, כשהיא מלחה עליידי קרוביה, שציתו להוראת ההביאס־קורפוס (העולם הזה 1563). היא הכחישה בכל מכל, כל כאילו הוצאה בניגוד לרצון גה מביתו של אריה וזה, הצעיר היהודי אותו הכירה בעיר העתיקה.

לכל השאלות של השופטים חזרה והצהיר רה כי ברצונה להיות אך ורק בבית דודה. התוצאה היתה שהשופטים דחו את עתירת וזה — ואבתים שבה מבית־המשפט אל בית דודה, אם כי החליטה לצאת את ירו־שלים, לפחות זמנית. על־מנת לזכות במעט שקט.

אחר שהשתחררה מפיטוי ה־שמועות האחרונות היתה אבתים נכונה לספר לכתב „העולם הזה“ את כל קורותיה:

גולדתי ב־8 בספטמבר 1946. אמי, מול מזרחי, היתה נשואה לאבי — הממונה על המשרפה במחלקת התברואה של ירושלים העתיקה.

אבא נהרג ב־1948, יחד עם עוד 40 איש, שהקשיבו לנואם במיגרש אל־שריף. נפלה עליהם פצצה ועד היום הזה אני לא יודעת אם היתה זו פצצה יהודית או ערבית. מאז אני שונאת מלחמה. גדלתי אצל דודי, וכשאמי נפטרה, נהגו בי יפה מאוד. גם למדתי, עד לגיל 13 וחצי, כך, שכאשר פריצה המלחמה האחרונה, לא רציתי בקרבות:

כויי של דיין להגיע לשלטון בעוד שנתיים; אפס.
בכל זאת, קרוב לוודאי כי רפ"י תסכים לפשרה זו, המצילה את יוקרתה.
מדוע? כי רוב עסקניה התיישבו מקיום נפרד ומקופה הריקה.

באר־שבע

אל

ארבע

כנפות הארץ

„הגיע הזמן להחליף את הסוכסוכס“ קרא השבוע מפא"יניק באר־שבעי בסניף מפלגתו, „צריך להוציא מסקנות מן המצב ולערוך בחירות חדשות!“ וכוונתו היתה לסוס מסויים: אליהו נאחי, ראש עיריית בירת הנגב.

עיר ריקה. אילו היתה זו קריאת־קרב של חבר בודד, לא היה בה כדי להדאיג את ראש־העיר, אולם בקלחת הפנימית המת־בשלת עתה בסניף מפא"י במקום, ישנם רבים המודחים איתה.

„הגיע הזמן שתכיר במפלגה שהושיבה אותך על כס ראש־העיר“, התריס בפניו של נאחי חבר מפלגה אחר, „ובכלל, עליך ל־דאוג לעיר ולא לאיזה תפקיד ממלכתי ש־מישהו במרכז המפלגה הבטיח לך פעם“.

אולם מכל הטענות שהושמעו נגד נאחי, היתה אחת מיוחדת, שנוסחה בקפידה, נש־לחה בצורת מכתב אל מרכז השלטון ה־מקומי בישראל.

התלונן עסקן מפא"י עזרא דבי בפני יו"ר מרכז השלטון המקומי, פינחס אילון: אסור לכם לצרף את נאחי למשלחת הרישמית ה־יוצאת מטעמכם לגרמניה כדי להתארח אצל עמיתכם בגרמניה, כי אין להתיר לראש־עיר לצאת לחו"ל, בזמן שהעיר התרוקנה מ־גבתייה.

פירט דבי, המחזיק במועצת עיריית באר־שבע בתיק הסעד, את כוונתו:

- **זאב זריון**, סגנו של נאחי מטעם מפ"ם, יצא כבר לקנדה ולארצות־הברית ל־תקופה של ארבעה חודשים;
- **ישראל שיהר**, איש גח"ל בעיריה,

הגוינוס התמים היה סוכן חשאי של מעצמה כלשהי. שמועות הניזונות עוד יותר מסיוור — בחברת אשתו אליזבט ואחינו קפלן — ברומניה ובהונגריה.

מפלגות

לקראת

מפא"י

רבתי

קוראי העתונים החלו מזמן לדלג על ה־ידיעות הנוגעות למ"מ האינסופי בין מפא"י רפ"י ואחדות־העבודה. זה התחיל לשעמם. אך השבוע נראה כי בכל זאת יתגשם האיחוד.

מה קרה? מי ניצח?

ראשיה־המושרה הבא. למביט השטחי היה נראה כי המנצחים הם אנשי רפ"י. הם דרשו כי עוד לפני הבחירות לכנסת תתכנס ועידת־המפלגה, כדי שזו תקבע את מועמדי המפלגה לכנסת ולממשלה הבאה. הם דרשו גם כי צירי ועידה זו ייבחרו באופן ישיר עליידי כל חברי המפלגה המורחבת.

הכוחה: בעוד שאין למשה דיין במעט שום סיכוי לעמוד בראש־השימה, אם זו תיקבע עליידי ועידה של עסקנים, הרי יש לו סיכוי רב יותר אם ישלטו בוועידה אנשי השורה.

השבוע נתקבלה על דעת הכל „הצעת פשרה של פינחס ספיר, שקבעה כי ה־ועידה אמנם תיבחר בבחירות כלליות של חברי־המפלגה, למראית־עין; נצחון גדול של רפ"י, ומפלה לאשכול, אילון ושתי“.

55% — למי? אולם רק למראית־עין. כי הפשרה הכילה סעיף נוסף, האומר את ההיפך.

אם ידרשו 55% מחברי מוסדות המפלגה המורחבת להרכיב את הוועידה עליידי הסכם בין העסקנים, לא תתקיימה שום בחירות במפלגה.

כמעט בטוח כי בעוד שנה עדיין יהיה רוב של 55% לתומכי אשכול, יחד עם אנשי אחדות־העבודה. במיקרה זה יהיו סי־

